

er ikke nogen som helst Grund til at tro, at vore Kommunalbestyrelser ere saadanne Børn, at de skulle have en Pegepind for at faa at vide, at de kunne henvende sig til Rigsdagen, eventuelt Finansudvalget, for at faa Bidrag til denne kommunale Opgave. Det er noget, som er udtalt saa mange Gange baade i Rigsdagen og ude omkring i Landet, at der ikke er et eneste Kommunalbestyrelsesmedlem, som ikke fuldt vel ved at finde Vej til Rigsdagen, naar Talen bliver om at faa Tilskud til saadanne Tuberkuløsehospitaler, selv om denne Bestemmelse ikke bliver vedtagen. Jeg skal derfor fraraade dette Ændringsforslag og anbefale ærede Medlemmer at stemme derimod.

Rørdam: Den højtærede Justitsminister har betegnet det Forslag, som her er stillet, som et Agitationsforslag, men den højtærede Minister maa jo saa vide, at saa rammer han de to Medlemmer af Kommissionen, som nu staa som Ordførere for Reformpartiet, i lige saa høj Grad; thi de have været med til at opstille dette Forslag i Kommissionen og have kæmpet drabeligt der, for at faa det gennemført. Naar det blev opstillet af Kommissionen, skete det selvfølgelig, fordi Kommissionens Medlemmer vare enige om, at det var et godt Forslag, og naar vi have optaget det her, er det, fordi vi mene, at det var et af de allervigtigste Forslag fra Kommissionen. De Argumenter, som Justitsministeren har anført, have ikke rokket min Anskuelse om dette Forslag i nogen Maade. Den højtærede Justitsminister siger: hvorfor skal Summen fikseres; det kan jo tænkes, at Halvdelen pr. Seng bliver meget mere end 1,250 Kr. Saa kan den højtærede Justitsminister jo med samme Ret sige: Hvorfor fikserer vi det Tilskud, vi give til Patienterne; det er jo dog fikseret til 1,50 Øre, 90 Øre, 83 Øre osv., og der gør sig ganske de samme Fluktuationer gældende. Den højtærede Minister ved jo aldeles ikke, om Prisen paa Kød eller Fisk vil stige. Naar vi have tilladt os at stille et Forslag om 1,250 Kr. pr. Seng, er det, fordi vi, efter hvad der erfaringsmæssigt foreligger, efter Prøvelse baade i Ind- og Udland, vide, at et saadant Hospital kan bygges for 3,000 Kr. pr. Seng. Det burde i alt Fald være Maksimum, mere burde Kommunerne ikke give ud derfor. Derfor have vi stillet dette Forslag om 1,250 Kr. Saa siger den højtærede Justitsminister: Det er jo lige meget, en Kommune vil jo faa lige meget

og lige lidt, enten vi vedtage det ene eller det andet Forslag. Det er nu efter min Mening ikke Tilfældet, at det bliver ganske det samme, thi naar man skriver i en Lov, at Kommuner kunne faa et saadant Tilskud, vide Kommunerne med temmelig Sikkerhed, at de kunne gøre Regning paa at faa et saadant Tilskud, saa er det til en vis Grad bindende overfor Rigsdagen. Den højtærede Justitsminister mener, at vi straks skulde have stillet en Sum op til Raadighed for Finansudvalget. Det behøves jo slet ikke, da vi aldeles ikke vide, hvor meget der gaar til i det enkelte Aar. Man ved jo ikke, i hvor stor Udstrækning Kommunerne ville gøre Brug af at bygge saadanne Hospitaler, saa der er derfor slet ikke nogen Rimelighed for at fikserer en saadan Sum i Forvejen. Den kan bevilges paa hvert enkelt Aars Finanslov. Men det er en meget god Vejledning for Kommuner at vide, at de kunne faa Halvdelen af deres Udgifter dækket.

Saa skal jeg kun sige, at det er ikke mig, som har begyndt at rejse denne Strid; det er den højtærede Justitsminister, der siger, at mine Udtalelser vare Særpolitik, naar jeg mente, at jeg ikke vilde lægge denne Sag nogen Hindringer i Vejen, og derfor ikke havde taget forskellige andre Forslag, som Kommunerne havde stillet, op som Ændringsforslag. Det vilde jeg ikke gøre for ikke at forhale Sagen, fordi jeg synes ikke, at Sagen havde haft et saa hurtigt Forløb, som den godt kunde have haft, og jeg kan ikke komme bort fra, naar den højtærede Justitsminister ønsker at diskutere denne Sag, at naar en Kommission, hvori der sidder sagkyndige, hvori der sidder Folk fra Folketing og fra Lands ting, hvori der sidder Højre, Venstre, Socialdemokrater osv., enstemmig vedtager en Indstilling, saa kan den Minister, der ønsker at fremme denne Sag, være temmelig vis paa, at den ogsaa vil gaa enstemmig gennem Tingene, særlig naar det er en Sag af saa stor Betydning som denne, og hvis den højtærede Justitsminister havde forelagt Forslaget i Rigsdagssamlingen 1902—03, var det ganske sikkert blevet vedtaget, og i hvert Fald kunde det let være blevet vedtaget i Rigsdagssamlingen 1903—04. Det forekommer mig netop, at det er en Sag, som ikke burde have haft denne Opsættelse, det havde ikke været nødvendigt, og det forekommer mig ikke, at den højtærede Justitsminister har kunnet begrunde, hvorfor han har ventet saa længe med at fremsætte Forslaget, da han ikke har foretaget væsentlige Ændrin-